

který se dá nutiti k plnění zákonných povinností pohrůzkami nadřízeného stavovského úřadu (jehož ochrany se strana musí dovolávati), ba dokonce i trestním zakročením, vzbuzuje nepochybně svým chováním nedůvěru stran a obecnstva k advokátnímu stavu a otrásá jeho vážností. Nesejde na tom, zda Dr. H. použil příliš ostrých zákroků proti obviněnému, stačí, že obviněný svým jednáním a vzpíráním se splnití své povinnosti, zavdal k nim důvodný podnět.

Čís. 133 dis.

Odvolání z nálezů kárné rady jest podati v neprodlužitelné čtrnáctidenní lhůtě (§ 48 kár. stat.); i na tuto lhůtu jest obdobně použiti ustanovení druhého odstavce § 6 tr. ř.; jest zkoumati z povinnosti úřadu, nebylo-li odvolání podáno opožděně; pakli ano, jest je odmítnouti.

(Rozh. ze dne 9. května 1931, Ds I 3/31.)

Nejvyšší soud jako odvolací soud v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie odmítl odvolání obviněného z nálezů kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 17. listopadu 1930, jímž byl odvolatel pro přečin porušení povinnosti povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu odsouzen a vymazán ze seznamu.

O d ů v o d n ě n í:

Obviněný podal proti nálezům kárné rady advokátní komory v Praze, který mu byl doručen dne 13. prosince 1930, odvolání co do viny i co do trestu. Toto odvolání bylo dáno na poštu dne 29. prosince 1930, a došlo kárné radě dne 30. prosince 1930. Podle § 48 zákona ze dne 1. dubna 1872, čís. 40 ř. zák. (kár. stat.) jest odvolání podati ve čtrnáctidenní neprodlužitelné lhůtě od doručení nálezů a rozhodovacích důvodů ke kárné radě, která nález vynesla, a v téže lhůtě lze podati i doličení důvodů. Byl-li nález, o nějž jde, doručen obviněnému dne 13. prosince 1930, náleželo mu, chtěl-li s účinkem použiti práva § 47 čís. 1 cit. zákona, by oznámil odvolání proti nálezům a podal doličení důvodů nejdéle do 27. prosince 1930, který byl posledním dnem čtrnáctidenní lhůty § 48 cit. zák. Tento den bylo do neprodlužitelné čtrnáctidenní lhůty vpočítati, an to byl den všední, a neplatila tu tedy výjimka § 6 odst. 2 tr. ř., jehož jest obdobně použiti, že se totiž poslední den lhůty nevčítá do lhůty, padne-li konec lhůty na den, ve který poštovní úřad místa, kde spis má býti podán poště neb úřadu, nepřijímá v každodenních obvyklých hodinách doporučené poštovní zásilky. Dal-li obviněný odvolání na poštu teprve dne 29. prosince 1930, jež ke kárné radě došlo dne 30. prosince 1930, podal obviněný opravný prostředek odvolání po uplynutí lhůty § 48 cit. zák. Ana jest lhůta § 48 neprodlužitelná, bylo odvolání oznámeno a podáno opožděně, což jest zkoumati z úřadu (§ 48 odst. 2 cit. zák.). O takovém odvolání nelze zahájiti řízení podle § 50

cit. zákona, ano lze řízení podle tohoto ustanovení zákona zahájit jen o odvolání, které bylo oznámeno a podáno ve lhůtě § 48. Náleží-li však nejvyššímu soudu, jak předpisuje druhý odstavec § 48 cit. zák., rozhodnouti i o tom, zda bylo odvolání v pravý čas oznámeno, a nelze-li o něm, jak již bylo řečeno, zahájit řízení podle § 50 cit. zákona, jest je odmítnouti jako opožděné podle obdoby předpisů trestního řádu, kterých jest podle stálé judikatury nejvyššího soudu šetřiti i v kárném řízení (§ 1 čís. 1 nov. k tr. ř. a § 467 posl. odst. tr. ř.).

Čís. 134 dis.

Do usnesení kárné rady advokátní komory, jímž nevyhověno žádosti toho, kdo jest ve svých právech kárným činem zkrácen, o opis osvobozujícího nálezu, nelze si stěžovati k nejvyššímu soudu.

(Rozh. ze dne 15. září 1931, Ds I 14/31.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie odmítl, slyšev generálního prokurátora, stížnost Dr. Kamila R-a do usnesení kárné rady pro advokáty a kandidáty advokacie v Čechách z 21. dubna 1931, jímž byla zamítnuta jeho žádost o doručení kárného nálezu z 13. dubna 1931, zprošřujícího Dr. Emanuela S-ého z obvinění z kárného přečinu.

O d ů v o d n ě n í :

Stížnost směřuje proti usnesení kárné rady, jímž nebylo vyhověno žádosti Dr. R-a, by mu byl vydán opis nálezu v kárném řízení proti Dr. Emanuelu S-ému, není však, pokud jest řízena na nejvyšší soud, přípustná. Podle 4. oddílu kárného statutu, pojednávajícího o opravných prostředcích proti usnesením a nálezům kárné rady, lze si ovšem proti nálezům kárné rady stěžovati odvoláním a proti jiným usnesením stížností (§ 46), ale podle § 53 čís. 3 přísluší stížnost tomu, kdo jest kárným činem ve svých právech zkrácen, jen proti usnesení, že není důvodu ke kárnému řízení proti obviněnému (§ 29). O takové usnesení tu nejde. Není proto stížnost proti němu přípustna. Proti tomuto názoru nelze namítati, že odepřením opisu kárného nálezu a nepřímo tudíž i odmítnutím stížnosti proti tomuto odepření je tomu, kdo se má za zkrácena kárným nálezem ve svých právech, odňata možnost, stěžovati si i proti kárnému nález samému. To je sice pravda, ale nesejde na tom, protože podle jasného doslovu § 53 čís. 3 osoba ve svých právech domněle zkrácená má právo stížnosti, ale nemá je proti osvobozujícímu nález kárné rady podle §§ 38, 39 kárn. stat.

Čís. 135 dis.

Odvolání proti trestu písemné důtky podle § 12 písm. a) kár. stat. není přípustné.

(Rozh. ze dne 15. září 1931, Ds II 4/31.)